

стжпила отново вражда, и докато Колокотрони и Маврокордато си оспорват единъ другиму властта, Д. Ипсиланти се отдава на бездействие. Тогава, именно, бива съсипанъ отъ Лобутъ паша българскиятъ градъ Нѣгушъ, въ Македония, за което единъ нашъ лѣтописецъ бележи: „Отъ корень го запусти, живъ мжжъ не остави, а женитѣ и децата ги зеде робие... Ситѣ куки ги изгорѣха, ситѣ мжжи турцитѣ подъ сабя ги поминаха, пискове и плакове и тжги голѣми бѣха“. По сжщия начинъ, като нѣгушане, и то защото били набедени че сж „кренале глава противъ царя“, пострадватъ много градове и области, и особено богатиятъ островъ Хиосъ, чиято трагедия презъ априлъ и май 1823 г. покъртва цѣлия цивилизованъ свѣтъ. Тукъ дервиши и турска тълпа, следъ като турятъ подъ ножъ надъ 25 хиляди православни, отвличатъ съ кораби въ робство до 30 хиляди млади мжже и жени, така че отъ 100,000 души оставатъ живи само 15 хиляди, които били отбѣгнали по горитѣ или вѣнъ отъ острова. Провъзгласяването на гръцката независимостъ отъ народното събрание въ Епидавръ на 1 (12) януарий 1822 г. не помогна нищо, понеже гръцкото правителство нѣма ни влияние ни срѣдства да засили хода на революцията и да се наложи на отдѣлнитѣ команди, ревниви за самостоятелността си.

За преодоляване на това печално разединение полагатъ отчаяни усилия нѣколцината български войводи, взели най-живо участие въ борбитѣ на страна на гърцитѣ. Особено изпъкватъ тукъ Хаджи Христо отъ Воденско, началникъ на българската кавалерия, и Хаджи Стефчо отъ Охридъ, началникъ на българската пехота (въ сраженията отъ 1827 година). За тия двамана херои историкътъ на гръцката революция, Спиридонъ Трикуписъ, пише възъ основа на по-стари вести: „Драмали паша, единъ отъ най-добритѣ генерали на султана, нахлу въ Гърция съ голѣма сила. Гръцкитѣ началници, намѣсто да попрѣчатъ на това нашествие на турскитѣ войски, което бѣ по-голѣмо отъ всички предходни, се раздѣлиха на две враждебни страни на северъ отъ Пелопонезъ, готови да се хвърлятъ въ гражданска война. Единствената препирня, която ги раздѣляше, бѣ претенцията на нѣколцина измежду тѣхъ да бждатъ повишени въ генерали, което другитѣ имъ отричаха. Вече се готвѣха да се нападнатъ. Изведнажъ посрѣдъ двата